

Trátame bien – Terapia familiar.

Psicóloga:

Bien, ¿están cómodos?

Damián:

No, cómodos no. Yo no iba a venir.

Psicóloga:

¿Elena?

Elena:

Sí, gracias.

Psicóloga:

Bueno, en esta terapia pensamos que era importante que la familia entera pudiera estar presente para que este sea el espacio donde puedan decirse las cosas que no pueden decirse, o que no encuentran la manera de decirse fuera de aquí y que tal vez este pueda ser un espacio para compartir la problemática que tienen. ¿Quién quiere empezar?

Damián:

Empiezo. Yo no creo mucho en esto. Con todo el respeto, es que nunca hice... Pero está bien, si hay que hablar, o si se trata de hablar, voy a tratar de... A mí me mintieron con algo muy importante. A lo mejor con lo más importante con lo que se puede mentir a alguien, y yo soy una persona que a lo mejor tiene muchas cosas que a ustedes no les convencen o no les cierran, pero siempre fui sincero con ustedes. Yo traté de ser sincero con ellos y era como yo creía que ellos estaban siendo conmigo, sinceros. Y me pasa que ahora no les creo, con todo esto que pasó no les creo nada, eso me pasa. Entonces, si hay algo que yo podría decir o pedir, a lo mejor, es que empiecen a ser honestos con nosotros.

Padre:

Entiendo lo que sientes, pero lo que estás pidiendo está pasando, digamos. Justamente porque estamos sincerando una situación y algo que estaba en la oscuridad sale a la luz, digamos, es que estamos aquí. Entiendo muy bien lo que sientes, pero por otro lado te quiero decir que lo que estás pidiendo está pasando, hijo.

Psicóloga:

¿Elena?

Elena:

No sé, si es por hablar se pueden hablar muchas cosas, pero no sé si realmente estamos diciendo algo. O sea, por un lado, papeletas que ya las sabemos todos. Ya sabemos lo que pasa, él se fue de mi casa, es un hecho que nosotros vivimos juntos y ni sabemos qué le pasa al otro. Y no sé qué más decir, son hechos, no sé qué se dice con todo eso, no sé muy bien qué se dice y, a lo mejor, parte de eso tiene que ver con ellos, con que no se puede. Hay algo que no se puede, me parece que no se puede.

Padre:

¡Sácate los dedos de la boca! ¿Ves? No te hagas la niña. Estás así, Elenita, hija querida, ¿qué quieres que te diga? Te estás haciendo la niña, no te hagas la niña porque sí, algunas cosas sabes cómo se hacen: ¡fumar un porro sabes cómo se hace, ponerte enfrente de la cámara de tu ordenador también sabes cómo se hace! ¿No es así? Y cuando te vas de casa también sabes. Pero cuando ya tengo pasados los 20 años y una persona: "No es que yo no sé cómo se hace, yo no sé nada...". ¡No, no te hagas la débil, ponle cojones, toma responsabilidad acerca de los actos que cometes y así vas a estar también mejor! Porque es muy fácil, chicos, disculpadme, pero también es muy fácil no saber nada, no sé qué, que en todo lo que haces esto es una selva y tú eres una pequeña gacelita que no sabe ¡porque te he visto detrás de un árbol haciendo cosas bastante importantes, hija!

Damián:

Él también sabe qué hacer porque él también se va de casa y se fue de casa cuando quiso y tú también, mamá, prácticamente estás en casa, pero no estás. Es un desastre.

Psicóloga:

¿Qué es un desastre?

Damián:

Eso es un desastre, que de un día para otro yo no soy hijo de mi padre, no sé, puede haber muchas cosas más que nosotros no sepamos y que estallen en nuestra cara.

Madre:

Muchas cosas escondidas, ¿y tú qué cosas escondidas tienes, Damián? ¿Qué secretos tuyos no conocemos?

Elena:

¿Por qué le dices eso?

Madre:

Tú también tienes cosas que no sabemos, como todos los seres del mundo, ¿sabes? Date cuenta de eso, todos tenemos secretos. ¿Quieres hablar de ellos ahora? ¿Quieres que sepamos tus...?

Elena:

No, no...

Madre:

¡Déjame hablar, Elena!

Elena:

¿Qué es eso mamá? ¿Qué es eso de contarles mis secretos? ¡Pues él no quiere contarte ahora sus secretos! ¿Ese qué es, tu método para relacionarte?: "Ahora me cuentas tus secretos". Cuando quieres te quedas sola y no hablas con nadie y te aíslas, ¡y ahora quieres contarnos secretos! ¿Qué somos nosotros? ¿Que todo el tiempo estamos lastimándonos, que todo el tiempo nos vamos a lastimar, entonces ¿a qué le dices eso? ¿Por qué le dices los secretos? ¿Qué son los secretos? ¡Ahora quieres que te cuenten los secretos! Y no somos una familia, esto no es una familia, no se puede ser así una familia.

Psicóloga:

Bueno, esto es una familia, a veces las familias son un desastre, la mayoría de las familias son un desastre. Llenas de soledades, de angustias, de tristezas, de incomunicación, de imposibilidades de amarse, aunque se amen, porque todos se quieren en esta familia. Pero esto es una familia, porque una familia sigue siéndolo, aunque no suceda en el mismo espacio, aunque tu padre se vaya de tu casa, aunque tu madre se vaya de tu casa, aunque tú te vayas de tu casa; esto es igual una familia y ustedes pueden seguir sosteniéndola y resignificándola, porque esta es la familia que tienen ustedes, esta es la familia que ustedes son capaces de tener y esta es la real. ¿Qué les parece?

Tracta'm bé – Teràpia familiar.

Psicòloga:

Bé, estan còmodes?

Damián:

No, còmodes no. Jo no volia venir.

Psicòloga:

Elena?

Elena:

Sí, gràcies.

Psicòloga:

Bé, en aquesta teràpia pensàvem que era important que la família sencera pogués ser-hi present per tal que aquest sigui l'espai on es puguin dir les coses que no poden dir-se, o que no troben la manera dir-se fora d'aquí i que tal vegada aquest pugui ser un espai per compartir la problemàtica que tenen. Qui vol començar?

Damián:

Començo. Jo no crec gaire en això. Amb tot el respecte, és que mai vaig fer... Però està bé, si s'ha de parlar, o si es tracta de parlar, tractaré de... A mi em van mentir amb una cosa molt important. Potser amb allò més important amb què es pot mentir a algú, i jo soc una persona que potser té moltes coses que a vostès no els convencen, però sempre vaig ser sincer amb vostès. Jo vaig tractar de ser sincer amb ells i jo creia que ells ho estaven sent amb mi, de sincers. I em passa que ara no me'ls crec, amb tot el que va passar no els crec gens, això és el que em passa. Llavors, si hi ha alguna cosa que jo podria dir o demanar, potser és que comencin a ser honestos amb nosaltres.

Pare:

Entenc el que sents, però el que estàs demanant està passant, diguem. Justament perquè estem sincerant una situació i una cosa que estava en la foscor surt a la llum, diguem, és la raó per la qual som aquí. Entenc molt bé el que sents, però d'altra banda et vull dir que el que estàs demanant està passant, fill.

Psicòloga:

Elena?

Elena:

No ho sé, si és per parlar es pot parlar de moltes coses, però no sé si realment estem dient alguna cosa. O sigui, per un costat, embolics que ja coneixem tots. Ja sabem què passa, ell se'n va anar de casa meva, és un fet que nosaltres vivim junts i gairebé ni

sabem què li passa a l'altre. I no sé què més dir, són fets, no sé què diu tot això, no sé gaire bé què diu i, potser, part d'això té a veure amb ells, amb què no es pot. Hi ha alguna cosa amb què no es pot, em sembla que no es pot.

Pare:

Treu-te els dits de la boca! Ho veus? No et facis la nena petita. Estàs així, Elenita, filla estimada, què vols que et digui? T'estàs fent la nena petita, no et facis la nena perquè sí, algunes coses saps com es fan: fumar un porro saps com es fa, posar-te davant la càmera del teu ordinador també saps com es fa! No és així? I quan te'n vas de casa també en saps. Però quan ja has passat els 20 anys i una persona... "No, és que jo no sé com es fa, jo no sé res..." No, no et facis la dèbil, posa-hi collons, fes-te responsable dels teus actes i així també estaràs millor! Perquè és molt fàcil, nois, disculpeu-me, però també és molt fàcil no saber res, no sé què, que en tot el que fas això és una selva i tu ets una petita gasela que no sap, perquè t'he vist darrere d'un arbre fent coses bastant importants, filla!

Damián:

Ell també sap què fer perquè ell també se'n va de casa i se'n va anar de casa quan va voler i tu també, mama, pràcticament ets a casa, però no hi ets. És un desastre.

Psicòloga:

Què es un desastre?

Damián:

Això és un desastre, que d'un dia per l'altre jo no soc fill del meu pare, no ho sé, hi pot haver moltes més coses que nosaltres no sapiguem i que ens explotin a la cara.

Mare:

Moltes coses amagades, i tu quines coses amagades tens, Damián? Quins dels teus secrets no coneixem?

Elena:

Per què li dius això?

Mare:

Tu també tens coses que no sabem, com tots els éssers del món, saps? Adona-te'n, d'això, tots tenim secrets. En vols parlar ara? Vols que sapiguem els teus...?

Elena:

No, no...

Mare:

Deixa'm parlar, Elena!

Elena:

Què és això, mare? Què és això d'explicar-los els meus secrets? Doncs ells no vol explicar-te ara els seus secrets! Quin és aquest? El teu mètode per relacionar-te? "Ara vull que m'expliquis els teus secrets." Quan vols et quedes sola i no parles amb ningú i t'aïlles, i ara vols explicar-nos secrets! Què som nosaltres? Que sempre ens estem fent mal, que sempre ens anem a fer mal, llavors, per què li dius això? Per què li dius secrets? Què són els secrets? Ara vols que t'expliquin els secrets! I no som una família, això no és una família, no pot ser així una família.

Psicòloga:

Bé, això és una família, a vegades les famílies són un desastre, la majoria de les famílies són un desastre. Plenes de solituds, d'angoixes, de tristeses, d'incomunicació, d'impossibilitats d'estimar-se, encara que s'estimin, perquè tots s'estimen en aquesta família. Però això és una família, i una família segueix sent una família encara que no passi en el mateix espai, encara que el teu pare se'n vagi de casa, encara que la teva mare se'n vagi de casa, encara que tu te'n vagis de casa; això és una família igualment i vostès poden seguir sostenint-la i donant-li sentit, perquè aquesta és la família que tenen vostès, aquesta és la família que vostès són capaços de tenir i aquesta és la real. Què els sembla?